

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 43.

V Ljubljani, v ponedeljek 23. februvarja 1885.

Letnik XIII.

Državni zbor.

Z Dunaja, 22. februvarja.

Zbornica poslancev je včeraj rešila lepo vrsto predmetov, med katerimi so nekteri dokaj važni. Sedem vladnih predlogov izročilo se je raznim odsekom v pretres, potem pa ste se rešili postavi gledé novega gimazijskega poslopja v Praškem novem mestu, pa podaljave obrokov za vrnitev neke denarne podpore dovoljene nekterim českim okrajem l. 1872 in 1873.

Obširneja obravnava se je vnela pri postavi, ktera določuje nektera polajšanja gledé zemljišnega davka. L. 1881 se je namreč določilo, da se zemljišni davek, ako je kak posestnik skoz določeno število let posestvo imel v svoji lasti in se je davek med tem časom povikšal, ne sme tirjati naenkrat v povikšani meri, ampak se mora to povikšanje razdeliti na več let. Po novi postavi bode ta polajšava veljala tudi za tedaj, ko bode omenjeno posestvo od staršev prešlo na otroke, ali od moža na ženo. Weitlof si je močno prizadeval z dokazovanjem, da je to polajšavo sprožila levica, pa denarni minister ga je dobro zavrnil, da je vlada sama spoznala potrebo take postave, in da se nasprotniku ne spodobi jo zaradi tega grajati.

Dr. Tonkli potem poroča o vladnem ukazu, ki za Dunajsko-Novomeški okraj preklicuje porotne sodnije. Tak ukaz je bil lani zbudil veliko nasprotovanje in velik krik med levičarji. Letos ga je vzela zbornica brez ugovora na znanje, ker rogoviljenje anarhistov v omenjenem okraji preseda tudi že levičarjem.

Na vrsto je prišla zatem postava, ki določuje, da se pomožnim posojilnicam ne sme davek nakladati na obresti od denarjev, ki jih take posojilnice začasno nakladajo pri denarnih zavodih. Pri tem predmetu poprijel je dr. Menger dvakrat besedo, pa je le prijemal vlado, češ, da samovoljno tolmači paragraf 27 prihodninsko-davkarskega patenta. Vladni zastopnik mu je odgovarjal, da je reč v razsodbo izročena upravni sodnji in da se bodo denarni uradi

potem ravnali po tej razsodbi. Postava bila je potem sprejeta brez premembe.

Mnogo govorjenja je bilo tudi pri poročilu gledé postave zoper kvarjenje za živež potrebnih reči. Poslanec Lienbacher je bil odseku izročil postavo, ki je določevala posebne kazni za nje, ki pridijo take reči; ker je pa vlada rekla, da je treba prej vendar le še poprašati kupčijske zbornice, kar je zaradi kratkega časa letos nemogoče, zato je odsek sklenil zbornici za zdaj samo poročati, kako je s to zadevo. Roser je pri tej priliki opisoval veliko škodo, ki jo kvarjenje živeža, moke, kruha, mleka itd. zlasti revnejšim prebivalcem prizadeva, in je priporočal, da naj se objavljajo imena brezvestnih ljudi, ki živež pridijo, in naj se naredi postava podobna nemški postavi gledé skrbi za zdravje. — Tudi Tausche se je oglašil in je obžaloval, da se že zdavnaj ni naredila taka postava, ki bi bila posebno koristna za uboge delavce, ki morajo kupovati cenejše, pa dostikrat spridene reči za vsakdanji živež. Stourzh pa je pobijal potrebo, da je treba prej zvedeti mnenje kupčijskih zbornic, ter je nasvetoval odseku naročiti, naj po načrtu g. poročevalca Lienbacherja še v tem zasedanju izdela in državnemu zboru predloži tako postavo. Vendar je bil ta predlog pri glasovanju zavržen in se je poročilo odsekovo vzelo na znanje.

Pred sklepom seje, ki je bil okoli polutreh popoldne, interpeliral je Proskovec vlado, zakaj še ni odgovorila na interpelacijo gledé povikšanja carine na Nemškem, dr. Šrom pa je izročil samostalen predlog, ki spreminja volilni red za državni zbor v skupini mest in trgov na Moravskem. Današnji liberalni listi, zlasti „D. Zeitung“ se silno huđujejo nad tem predlogom, ker se bojé, da bodo liberalci zopet zgubili nekaj poslancev, ako se od Šroma nasvetovana prememba sprejme.

Prihodnja seja bo v sredo 25. t. m. „N. Fr. Presse“ se jezi zaradi tega, češ, da zbornica trati dragi čas, pa ne pomisli, da se v prejšnji liberalni dobi ni nikdar toliko delalo, kakor sedaj. Ako sme državnemu zboru s svojega stališča kak židovsk list očitati to in uno, tega ji ne more očitati nobeden,

da bi lenobo pasla. Prihodnja seja je samo zaradi tega napovedana na sredo, ker bo v torek zborovala gospodska zbornica, in ministrom ni mogoče se ob enem vdeleževati dveh sej.

Danes bodo zborovali raznoteri klubi, da pretresajo sklepe železničnega pododseka gledé nove pogodbe s severno železnico; v petek, ne v četrtek, kakor sem zadnjič pisal, pa se prične budgetna razprava.

Preveč praznujemo in premalo.

(Dalje.)

Važni sti pri veselicah in slavnostih tudi vprašani: kedaj in dokle? Zakaj, sprevidi lahko vsakdo iz onega, kar smo že v začetku dejali. Veselice smatrajo se nekakim počitkom. Ta pa se prileže le po delu in le tako dolgo, da se spet onemogle ali utrujene moči okrepejajo. Drugikrat napravljati velice, zdi se mi tako nesmiselno, kakor ko bi kmetovalec zjutraj po zadostnem spanju v postelji šel pod senčnato drevo leč. O tem tedaj kaj več govoriti, bi bilo nespametno. Le gledé sedanje navade še nekaj. Pri nas napravljajo pravilno veselice ob sobotah in praznikih, kar je krščanski veri na veliko kvar. Kako je to umeti, povedal bom pozneje. Za zdaj zadostuje kratko: kdor pri veselicah pozabi „kedaj in dokle“, nehoté primeša njenemu „vžitku“ strupa, ki ga začne moriti telesno in dušno.

Prav tako je gledé vprašanja „kolikrat“. Tudi to določiš brez težave, ako pomisliš, kaj sem poprej rekel. Veselice naj se ne snujejo ne prevečkrat, pa tudi ne premalokrat. Ko prestopiš mejo, so ti veselice — strup. No, pri nas se ni bati, da bi grešili s „premalokrat“, kakor so te prepričali naši časniki. Nas ostrupujejo le prevečkratne veselice, slovesnosti ali kakor jim že praviš. To je prav umevno. Saj smo rekli, da dajejo veselice „duševni vžitek“. Kakor pa mori telo preobilno ali prepogosto vživanje, tako tudi dušo, ker je tudi omejena in ne more neprenehoma sprejemati „hrane“, ako smem tako govoriti. Poleg tega pa prepogostne veselice človeka

LISTEK.

Kaj človek skusi, ako peš na Dunaj gre.

(Dalje.)

Šestnajsti dan.

Nocojšnja noč je imela do našega telesa prav dobro moč, kajti prav popolno smo se okrepečali in bistrega duha ter veselega srca gremo dalje svojo pot, po njej pridemo v Lillienfeld, kjer je videti velik samostan, brž ko ne Cistercijenzev; videli smo tukaj tudi veliko procesijo z duhovniki, ki so skupaj hiteli v Marija Celje.

Dalje nas pripelja velika cesta v Türnitz, kjer smo zopet videli romarje v Marija Celje iti. Türnitz stoji visoko, hudo strm in velik klanjec nas poslednjič „postavi“ v trg, romarji Marija Celjski so se tukaj nekoliko odpočili in se telesno okrepečevali za daljno, še dolgo pot. Ravno odhajajo, potem pa mi stopimo v eno onih gostilen, v kateri so ti si postregli, češ: „Ti ljudje gotovo poznajo hiše, v katerih bivajo dobri ljudje!“

In čujte! Res — „dober nos“ smo imeli! V krčmi ogledamo, da so ti romarji jedli „turščine

žganjcev“, ko je natarica ravno pospravljala iz miz — izpraznjeno posodo.

Komaj vgleдам jaz ta prizor in komaj spoznam koruzne žganjce, se v tem trenutku zamislim na očetovi dom, ter zdihnem: „Oh! kolikrat so jih nama z očetom mati doma naredili! Oh! ko bi jih jaz še tukaj dobil!“

In — „korajža veljá!“ — si mislim.

„Prašaj! Janez! Prašaj!“ — mi nadlegujejo neki notranji glasovi, ali „bi ne imeli morebiti še kaj takih „frmentinovih“ žganjcev.“

In ko sta tudi tovarša z menoj ene misli, se v resnici osrčim in prašam strežnico, „bi li tudi mi zamogli dobiti žganjcev „iz debeljače?“

Dobro oko in dobro srce v tej ženski opazi v moji besedi in mojem očesu, kako zelo pač moram hrepeneti po taki jedi; zato se jej — usmilimo menda, in urno odgovori, ter pravi:

„Ostalo ni nič žganjcev; toda ako hočete vam jih pa lahko skuhamo; le malo potrpite in posedite tukaj, in v kratkem bodo gotovi!“

Kdo bi si dal dvakrat reči! — „Prosimo, prosimo!“ — odzdravimo natarici in odložimo prtljago z rame!

Tu smo zdaj! — in pričakujemo žganjcev. Lahko bi bili rekli v tem položaji mi trije, kakor sta pokojnemu premil. gosp. knezoškofu Krizostomu, ko so oni še stolni dekan bili, na vizitnico zapisala dva gospoda besede: „Venimus; vénimus; prandium expectamus“, ter sta jo vzvišenemu gospodu poslala, med tem, ko sta ona dva „pri Slonu“ v Ljubljani kosila pričakovala; preč. g. stolni dekan so pa po tem „delfiškem orakeljnu“ tudi s kosilom njiju pričakovali, ali — zastonj. Kajti — še le po kosilu „pri Slonu“ sta prišla — k preč. g. dekanu, ki so ju čakali — zastonj.

Mi pa nismo čakali zastonj. V kratkem času so bili žganjci na mizi in mi za mizo.

„Ha! — Ali so pa tudi žganjci bili! To se pravi, taki žganjci, da še mati takih niso naredili!“ — Kar „plavali“ so! — In kmalu so „ubožčki“ zginili po poti vse zemske minljivosti.

Dobri so bili, da! prav dobri so bili ti „Oesterreichische Türnitz-Sterzen“ — pravi moj tedanji zapisnik, in so morali v resnici dobri biti, ker besedi „prav dobri“ ste podčrtane z dvema črtama, veljali so pa 20 kebrov.

Toda ti žganjci niso bili le dobri, ampak oni

še ovirajo, da ne more spolnovati svojih dolžnosti. Radi tega je prav umestno, kar sem bral v neki nemški knjizici: Časniki in knjige morali bi se na moč vpreti nespametnim vesellicam in praznikom, da zaprečijo njihove žalostne nasledke, ki izpodkopavajo občno blagostanje, pravnost in družinsko življenje našega delavskega ljudstva.

Oglejmo si nekaj takih posledic, če prav nam ta ali oni očita „čmernost“ ali nevošljivost. Na katerokoli stran prestopiš pri vesellicah in takih praznikih mejo, povsod zapaziš strup. Ker pri nas žali-bog zdaj vedno manj mej poznamo, lahko rečemo, da grešimo zoper vsa prejšnja vprašanja. Zarad tega mi zdaj ni treba posledic navajati ozirajoč se na posamne te vprašanja, ampak le splošno; saj tisto vsakdo sam takoj brez truda razsodi. Da pa to dosežem, treba mi je le pogledati nekaj ljudi, kakoršni so drugi dan po veselici. Kakošen je tak človek? Vse lastnosti bi lahko pri njem našel, le tistih ne, ki bi jih moral imeti po veselici. Pokrepčan bi moral biti na duhu in telesu, je pa ravno narobe. Duh mu je nekako zatemljen, telo pa težko, nevkretno, da — ni za nobeno rabo. Ne diši mu ni jed, ne pijača ali vsaj ne vsaka, delati se mu ne ljubi, — sam s saboj ni zadovoljen. Rad bi si kupil kako krepilo, pa nima zakaj, ker je prejšnjo noč izpraznil vse žepe. Naj pride k njemu kdo in reče: daj mi toliko in toliko, — če prav je lastna žena, ne pride z lepa od njega. Očitati ji začne, da ne zna gospodariti, ona mu odgovarja in — prepir je v družini. Da bi si utolažil jezo in nezadovoljnost, gré mož prosit na posodo, z denarjem pa v gostilno, gospodinja pa, da bi imela kaj pristaviti za kosilo, vzame jedi na upanje. Tako delo zastane, dolg pa raste in množi revščino. Kedar pa ta do vrha prikipi, začno možu delaveu rojiti po glavi misli kakoršne so onim, ki so se nedavno zagovarjali v Celovci, ali takim, ki se pokoré zdaj v ječi zarad goljufije ali pa onim, ki jih je obup pahnil v brezno samoumorsko. Kako se godi potlej drugi družini, ni treba praviti, ker je preznano... In potem vpijejo, da nedelje in cerkveni prazniki kvarijo zaslužek! Nezapovedani prazniki, ti kvarijo zaslužek ti, saj ob nedeljah vsaj pol dne rokodelci delajo, ako ne do večera.

„Nicht durch die Schuld der Sterne, lieber Brutus,
Durch eigene Schuld sind wir Schwächlinge.“

Shakespeare.

Pa mislimo si človeka, kteremu gledé premoženja veselice ne morejo do živenga, tedaj tacega, ki veselice sicer meri po sebi, pa se ne briga za kedaj? dokle? in kolikrat? — Ali ima ta od veselice pravi vžitek? Kaj še? Njegovim dohodkom sicer niso na kvar, ker morda živi ob glavnici ali ima čez dan le nekaj ur posla, ktere lahko še opravi, škodi pa njegovemu zdravju. Ko bi šel tjakaj le zdaj pa zdaj, bi še bilo, ali treba je biti pri vseh vesellicah. Izcimi se mu pa neka strast po njih in potem mu ni drugega mari, kakor veselica, slavnost, praznik. Podoben je drznemu jezdecu, ki zajaha divjega konja v planjavi. Preplašena žival divjá z njim preko poljan, zaide v puščavo ali močvirje, — pogine, — jezdec pa ne more več nazaj. Koliko drugega časa njemu to vzame? Potem pa čez dan

misli vedno na zabavo in prevdarja, kako bi prihodnjič napravil, da bi bilo bolje. Pri tem pa pozabi na svoje opravilo, in pripeti se mu lahko marsikaj neprijetnega. Pa ostanimo pri vesellicah. Ali se ne porodi prav pri vesellicah toliko zdražeb in sovraštev? En ples zaseje lahko med dva prijatelja smrtno jezo. In koliko hudega ta lahko stori, je znano. Bralcem je morda tak razpor še v spominu od neke lanske predpustne veselice, o kojoj je bilo brati tudi po časnikih. Ali kaj daje povod obilim dvobojem, ako ne veselice? Lahko rečem, da one polnijo naše ječe. Koliko boleznim so kal take veselice! Še zdaj mi je žal, za vrlega sošolca, ki mu je ena sama veselica odprla grob prezgodaj. Na glasovir je igral, ne plesal, ker je bil hrom, se prehladil in v enem tednu umrl. Kdo more pa našteti vse bolečine v želodeci in glavi in drugod, ki se porode vsled onega „strupla“! Pa kaj hočemo naštevati še hujših posledic?

(Konec prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. februarja.

Notranje dežele.

Jutri na 24. februarja se pripeljeta cesarjeviča *Rudolf* in *Stefanija* v Pulj, kjer jih bodo ondašnji dostojanstveniki slovesno sprejeli. Mesto bode zvečer z luko vred sijajno razsvetljeno, kajti še zvečer popeljeta se naprej v južno Dalmacijo proti Dubrovniku, kjer si mislita ogledati svoje posestvo na otoku Laceroma. Toda tudi ondi se ne bota zadržavala dolgo časa, kajti 25. je že odhod v Kotorško luko napovedan, ktera sicer od Raguse ni daleč ali je silno dolga. Ondi obiskal ju bode črnogorski vladar knez Nikolaj. Iz Kotora popeljeta se na 26. t. m. v Grško, kjer si na 27. ogledata otok Korfú v jonskem morji ob Epiru ležeč. Iz Korfú popeljeta se naravnost v Atene, t. j. v luko Pirejsko, kamor dojdeta še le v začetku marca; ondi mislita se več dni pomuditi. Iz Aten odrinila bota v Beirut, primorsko mesto ob skrajnem iztoku srednjega morja, od koder mislita obiskati Damask v Palestini. Iz Damaska oziroma Beyruta obrnila se bota zopet proti domu preko Roda, Korfú in Kotora, kjer bota po daljši vožnji za nekaj časa zopet izstopila in se bota od tam na Črnogoro podala, na dvor kneza Nikolaja. Iz Kotorške luke obiskala bota zopet prelepo Laceroma in vse druge dalmatinske luke, kakor so Dubrovnik, Vis, Lesina, Spljet, Šibenik, Zadar in se nadjata okoli 23. marca v Reko priti.

Dragonci in *ulanci* dobili bodo, kakor „P. L.“ iz gotovega vira vé, nekaj nove oprave. Bluze se bodo namreč popolnoma odpravile in se jim bo namesto tistih dal kožuh, kakor ga imajo huzarji z belo jagnečino podvlečen. Kroja bo takega, kakor je sedaj dragonska, oziroma ulanska suknja, le da bo imel v dve vrsti gombe in pa oboji črne našitke, tako pod vratom, kakor tudi za pestjo. Ako je novica resnična, se bo že meseca februarja razglasila. Zvišana carina na pšenico in rž po Nemškem napravila je po Ogerskem jako neprijeten vtis in se je bati, da se bo škodljiv njen vpliv na ogersko žitno trgovino z Nemčijo prav kmalo pokazal. Kljub temu pa Madjari tudi od povišane carine še svojega dobička pričakujejo, od ktere se nadjajo, da jim bo silno nizko ceno žita povišala. Naloženo carino, pravijo, bodo morali povžitniki sami plačevati. Toliko

od ene strani. Po drugi strani bo pa avstro-ogerska trgovinska politika zopet morala gledati, da tudi ona na izdelke iz Nemškega k nam doše carino primerno zviša, vsaj tako sodijo Madjari in tako se bo mednarodna carina tako dolgo poviševala, da je naposled nihče več plačevati ne bo hotel in se bo rajši z domačimi izdelki zadovolil; državam pa drugega ne bo kazalo, kakor ali zopet na stare običaje povrniti se — ali pa z orožjem v roki druge čase današnjim narodom oskrbeti, oziroma vsiliti.

Budapešt je dobil novega redarstvenega ravnatelja v osebi Temešvarškega župana Töröka, o katerem se govori, da ima glavo na pravem mestu. Dosedanji ravnatelj Taisz, ob enem vrhovni mestni glavar, stopil je iz službe brez priznanja in brez kake pohvale, in čemu tudi? Ali naj se mu še zlat križec pripne na prsi za to, da je Budapeštansko redarstvo tako spridel, da se ga prebivalci huje bojé nego roparjev samih? Mož bi bil moral že zdavnej iti in za Budapet bi bilo v marsikterem oziru bolje.

Vnanje države.

Pregnanega *Vilnanskega škofa Hryniewieckiego* v Petrogradu, kamor so ga bili na zagovor poklicali, še k besedi niso pustili. Knez Kantakuzen grof Speranski, prišel je ob 11. uri v terek k njemu pri vodji seminišča, ter mu je prebral izgonsko pismo: „Njih Veličanstvo car odstavilo vas je po mojem najponižnejem poročilu od Vilnanske škofije, ter vam je za stalno prebivanje določilo mesto Jaroslav. Čast mi je, vam to carsko voljo s tem naznaniti, po kateri se vam bode ravnati. Minister grof Tolstoj.“ Škof je ugovarjal, toda vse zastoj. Prav nič mu ni pomagalo. Grof je odšel in ostale so pri škofu tri osebe, ki so ga čuvale in opominjale, naj hitro svoje reči skupaj pospravi, ker se mora že ob 1. uri z vlakom odpeljati. Tu je bila vsaka beseda odveč. Ob 1. uri sta se z uradnikom, ki ga je na kolodvor spravljal, pripeljala k vlaku in uradnik ga je spremil še v voz, kjer ja že sedel — orožnik. Kakor hudodeleca spremil ga je le-ta v Jaroslav, če tudi škof nima drugega na svoji vesti, kakor da je dva kanonika odstavil, ki nista za krčansko življenje marala. Za to je šel sedaj v prognanstvo, in v ravno tisto mesto in z ravno tisto pokojnino, kakor nekdanj škof Felinski — z 2000 rublji na leto.

Francozom jeli so nemški socialisti in anarhisti že čez glavo rasti. Omenjali smo namreč poslednjič, da so pri pogrebu komunista Jules Vallésa napravili socialisti s svojim nemškem vedenjem in zabavljanjem veliko pohujšanje, pri katerem so jih pa Pariški velikišolci z blatom in kamenjem nagnali. Parižani so sedaj po vseh večih listih izdali svojo izjavo, v kateri si enkrat za vselej prepovedujejo, da bi nemški socialisti v francoskem Parizu javno mnenje delali in revolucijo pospeševali. Pariz je gostoljuben vsem narodnostim enako. Nihče se ne spodi brez daru, a najbolj nesramni pri „trkanji“ so pa ravno nemški socialisti. Če že toraj živjajo francoske dobrote; naj se tudi spodobno obnašajo, če pa mislijo revolucijo oznanjevati, naj gredó pa v Berlin, v Parizu jih ne morejo rabiti.

Na *Angleškem* se je parlamentarno življenje zopet pričelo. Dokler je bil v velikobritanskem kraljestvu Disraeli vodja zunanjih zadev, prišla je ob takih priložnostih vedno kraljica sama v parlament in ga je otvorila. Ravno tadaj bil je pa Gladstone in njegova stranka, ki so kraljico in vso kraljevo rodovino s konservativno Disraelijevo politiko vred noč in dan pobijali in jim noben pripomoček ni bil preslab, če se je le s tistim konservativna politika smešiti in kraljeva družina pa zasramovati dala. Kakor povsod, spremenili so se tudi ondi časi. Disraeli je šel pot vsega zemskega in na njegovo mesto stopi dneva junak — tadaj še toliko slav-

so bili tudi potrebni, jako potrebni, vsaj meni, kakor sem se potem prepričal! Ah! kako bi se bilo potem meni godilo, ko bi mi ne bili „Türnitzer“-žganjci pomagali!

Po daljni poti pripelje nas cesta do visokega hriba Annaberg.

„Velik si! velik in visok! — ti Annaberg!“ — mu kličem, „toda jaz bodem kmalu večí, ko si ti; vrh tebe bom stal, in — gledal bom ponosno na-té!“

Toda! — „Ne hvali dneva pred večerom!“ — pravi resnični prigovor, in tako sem tudi jaz nekoliko prezgodaj se s hribom šalil in zabavljal mu, kajti presneto me je splačal! In naj blagovoljno povem kako.

V podnožji že vidimo, da je cesta tje gori speljana po ridah, kakor n. pr. na Ljubelj ali Turjak itd.; Anton zopet predlaga, da vdarimo kar po stezi za telegrafom, da bi nepotrebnih ovinkov ne delali, kakor pri Semeringu navzdol, tukaj pa navzgor, češ: „Janez! saj tukaj pa ne boš padel na štor!“ in — hajd — po stezi.

Jaz, Janez — sem pa primoram bil nekoliko zaostati in — ko jo „poberem“ za tovaršema, jih že ni nikjer videti v zeleni goščavi. Jaz gledam, kličem, pa — zastoj.

„Kaj hočem?“ — si šepetam, — „ali hočem za njima v gozd, ali hočem na svojo roko po cesti.“

Ne premišljujem ravno dolgo, kaj naj bi storil, kar urno se odločim, da pojdem bolj varno in gotovo, ako pojdem pot po „cesti“, in ne po stezi v temni gozd.

Urnih korakov režem zrak in cesto po „Annabergu“, dež prihaja, bolj in bolj se vsipa, vrh tega še sitna „burja“, ali — kako tej „živali“ na Avstrijskem že pravijo, — prihaja, ki bolj in bolj piha in žvižga, da bi jaz skoraj menil, da sem zašel v kaki tičnik. Toraj burja se ne šali dolgo z menoj. Bolj in bolj se me oklepa; — celó pod ubogo suktnjo mi posega, kakor da bi na meni iskala denarja, lahka suktnjica se nikakor ne more meriti proti tej „siloviti“ in ona moja suktnjica se vsa „ponižna“ vdá burjini volji. Zdaj se revica vzdiguje in vzdiguje tako visoko, da sega čez mojo glavo in se suče ter suče okoli nje, kakor da naj bi zdaj meni bila za „Schlafmütze“, ali pa, da bi me vzdignila in bi jaz potem ž njo „rezal“ hitreje po zraku, ko „Pavliha s svojimi racami“.

K tej sitnosti pride še druga. Hudi vihar seže mi tudi pod marelo — (o, ko bil jaz takrat imel „Brenceljnova“ Pavlihe marelo!) — in kar obrnil

mi jo je, kakor da bi hotel reči: „Janez! Ti ne hodiš prav! Ti hodiš po glavi!“

Toda — jaz viharju nisem pritrdil, odkimal sem mu in poprijemal sem svojo marelo po različnih načinih, da sem jo slednjič — z veliko težavo — zaprl. In zdaj je vihar dalje vrtil in podil se okoli mene, dež pa je neusmiljeno me „zmival“, da sem bil ves moker in me je zeblo ko „psa“ (kakor pravi kmet). Še danes se srčno veselim, da sem srečno prestal oni vihar na Annabergu.

Naj še povem, kakšne misli so me po prestanem viharju navdajale. Take-le: V eno mer sem sam pri sebi trdil, da so me menda oni žganjci — „Oesterreichische Türnitzer Sterzen“ obvarovali, da me ni vihar — odnesel in zanesel kakor v „luftbalonu“, Bog vedi kam! Kajti oni žganjci so bili tečni in so me podpirali, da sem po njih okrepčan berzo hodil po onih mnogih ridah, ter tako v hitrem teku srečno „priplaval“ vrh hriba, kjer sem potem unstran hriba v zatišjem našel mirno in dobro zavetje, pa oba tovarša.

Ko ju dobim, me milovaje ogledata v toliko „razbitem“ stanu, a razveseljujeta se, ko njima razkladam svoj „boj z viharjem“ in oba v spričevanje resnice opozorujem na mojo mokro obleko in „razmesarjeno“ marelo.

ljani Gladstone. Kraljica se ni hotla politiki vstavljati, ki je imela lice, da je politika celega naroda, ker ravno ni hotla ljubljeni domovini škodovati, toda ogibati se je jela mōž, ki so sedaj na krmilo stopili, in to so bili Gladstone in njegovi prijatelji, ki so jo poprej tolikokrat s svojo politiko razžalili. Vselej, kedar je bilo treba v parlament, sporočila je, da je boleha in Gladstone je moral leto za letom v parlamentu zbranim poslancem in përom povedati: „Njeno Veličanstvo kraljica je jako resno zbolela in se ne more seje vdeležiti.“ Vsa tista bolezen, ki se je minuli teden zopet v zbornici uradno objavila, pa ni prav nič drugega, kakor nepremagljiva mržnja, ki jo ima visoka gospa proti Gladstonu že pet celih let in jo bo še imela, dokler ga politični konjiček, s katerim ta minister zadnja tri leta v zunanji politiki in posebno po Egiptu in Sudanu prečudne in nerazumljive skoke dela, v blato ne vrže. Nevolja, ki jo je iz začetka le kraljica proti Gladstonu imela, polastila se je že celega naroda in je tako glasna, da ne bo prav nič novega, če bo danes ali jutri tudi Gladstone sam svojo nezmožnost spoznal in rekel: „Sedaj pa drugi gospodarite, jaz ne bom več!“ Da, gospodarilo bi se že, ko bi gospodarstvo ne bilo tako silno zmedeno in zamotano, kakor je ravno sedaj, ktereга bodo danes ali jutri vendar le zopet konservativci morali v roko vzeti, da poravnajo kar se je zakrivilo in staro angleško slavo pajčevin osnažijo, v ktere so jo Gladstonovi pajki zapredli.

Med Rusi in Angleži v Aziji ne bo še tako kmalo čiste politike, kar se tiče določitve državne meje med Turkmeni in Afganci. Že lansko leto so si prizadevali določiti, dokle sme kdo, a ni se jim do letos še posrečilo. Ravno kar je cesarsko ruski poblastenec in mejni komisar g. Lesar zopet v Londonu, kjer si že 10 dni prizadeva trmoglave Angleže prepričati, da drugače okoli Merva, Herata in Kabula ne bo stalnega miru, kakor če si Angleži vzamejo Afgance, Rusi pa Turkmene pod svojo obrambo. Meja se mora pri tem kolikor se dá v sredi med obema narodnostima določiti in sicer tako, da Turkmenom ostanejo njihovi dosedanji pašniki in solniki od Saraka proti jugu ležeči brez kterih bi se preživiti ne mogli. Takoj za tistimi dviguje se mogočna stena, za katero je trdnjava Herat. „Ako hočete, da bo mir, pravi Lesar, pustite Turkmenom pašnike, in sol, brez kterih živeti ne morejo, vi sami pa si vzemite ves ostali Afganistan, kolikor in kedar vam drago.“ Angležem pa ta predlog ni prav, po volji in sicer stranki, ki se „Times“-ne politike drži. „Pall Mall Gazette“, glasilo lorda Rosebury-ja je pa z njim popolnoma zadovoljna.

Osman Digma, desna roka silnega Mahdija in grozna šiba Angležev, je francoskega rodu. Njegovo pravo in prvo ime je Alfons Vinet in se je leta 1832 v Ruenu rodil. Sariši so imeli majhno gostilno. Leto staremu umerje oče in mati se je podala v Aleksandrijo, kjer se je pozneje poročila z napol zamorcem, silno bogatim trgovcem Osmanom Digo leta 1837. Mali Alfons se je svojemu očimu tako prikupil, da ga je ta posinovil, ter mu je leta 1842, ko se je sam k vesoljni armadi na oni svet preselil, za pol milijona frankov premoženja zapustil. Za oskrbnika dobil je Alfons Vinet nekoga bogatega mohamedana, ki je imel več nego deset milijonov premoženja. Ko je dve leti pozneje tudi mati Vinetova umrla, je tisti bogatin Ali Khan Alfonsa Vineta k sebi vzela, kjer ga je z nečuvanim sijajem obdal in si vse prizadeval, da je brž ko je bilo mogoče malega gjavra (kristjana) spreobrnil v dobrega mohamedana. Takoj, ko se je pomohamedanil, jel ga je prav po špartanski trdo držati. Vsak dan po trikrat je bil sedanji Osman Digma tepen. Poleg tega pa ni pozabil na njegovo

In ona dva?

Tovarša „Dunajčana“ sta pa v tem času mirno hodila po gorski šumi po peš-stezici, lepo v zavetji in — nista še na pol toliko čutila in okušala viharjeve nadloge. Ali — zdaj je vse trpljenje že davno pozabljeno; le — spomin še živi vesel v meni.

Vsi mokri, jaz ves premočen, smo bili ta večer nehoté prisiljeni, da se danes o zgodnejši uri ko navadno, vtaborimo v kaki hiši ali krčmi. In tako smo tudi storili.

V podnožji Annaberga, na avstrijski strani še, smo se kar v prvi vasi vsotorili, poživiljali, sušili, ter kramljali o „slabih časih“, ki jih zdaj, — že proti konci našega potovanja uživamo. Ali kaj hočemo! Zdaj smo bili v visoko ležečih krajih! Med visokimi hribi! Na potu proti mrzli gornji Štajarski! — In upanje imamo, da nam bode že boljše solnce zopet prisijalo, saj potujemo proti domu, proti lepi in gorki Kranjski. In ta — srečna misel nas je kaj prijazno ogrevala na — tujem, in nam je storila tudi slamnato postelj mehko in povoljno, ktero smo hvaležno prejeli mi na tujem, kakor njo tudi tujec na Kranjskem dobiva pri dobrih ljudeh.

(Dalje prih.)

izobraževanje v vojaškem, kakor tudi v državljanskem življenju. Gladko se je naučil angleščine, laščine, španjščine, arabščine in perziškega jezika, francoščina bila mu je tako materni jezik. Vojaških umetnosti naučil se je na Francoskem. Povrnivši se v Egipt, postal je zapovednik nekemu polku, kjer se je pa nekega dne Kedivu (namestnemu kralju) tako silno zameril, da mu ni drugega kazalo, kakor pobegniti. Njegovo premoženje so mu pobrali, on sam pa je bežal v Suakim, kjer je postal agent z ogljem. Pri tem poslu so ga nekđaj Arabci vjeli in za sužnjega prodali. Kupil ga je ravno ta mōž, ktereга cel svet pod imenom „Mahdi“ pozná. Z veliko učenostjo se je suženj Mahdiju toliko prikupil, da mu je svoje otroke v poduk izročil ter mu pozneje celó svojo hčer za ženo izbral; postal je Mahdijev general. Ob enem bil je pa njegov tovariš v trgovini s sužnjimi. To bi bil toraj že tretji Francoz, kteri je v Mahdijevi službi. Če je vse povedano resnično, bo Osman Digma Albijoncem še marsiktero gorko uro prizadejal, ako ti ne bodo svoje politike spremenili. Pravi čas, ko je ondi nekoliko hladneje, so zamudili, sedaj le bo pa vročina ondi od dne do dne silneje postala, vsled ktere se jim bojevati ne bo mogoče, pač pa jim bo ona mnogo vojakov pomorila, ter jim res ne bo drugega kazalo, kakor zopet novembra meseca čakati.

Izvirni dopisi.

Izpod Storžiča, 20. februarja. Omenili ste že v Vašem cenjenem listu, da je bil v Kokri kot župnik slovesno vmeščen g. Josip Lavtižar. Težko so pričakovali Kokrčani duhovnika, ker bili so že čez pol leta osamljeni, in to posebno zdaj v zimskem času. Komur je znano, kako visoko v hribih in daleč da so rastresene v Kokriški fari posamezne hiše, si lahko misli, koliko so trpeli ljudje, če so hotli pri božji službi biti, zdaj ko so bili brez duhovnika.

Pač veliko si je prizadeval sosednji Predvorski g. župnik, ter jim je pri vsih svojih obilnih opravilih kolikor mogoče vstrelal, da so imeli vsaj o velikih praznikih božjo službo v domači cerkvi, a zgodilo se je to vendar le o večih praznikih, ker se umé da vsako nedeljo tega ni bilo mogoče. Lahko si mislimo, kako s prisrčnim veseljem so sprejeli novo imenovanega g. župnika, toraj so se tudi potrudili za dostojen sprejem v novo župnijo. Vnanja slovesnost se je godila, kolikor je bilo v tem času mogoče, prav lepo in dostojno. O cerkveni ne rečem nič, ker to se že tako umé, da se izvršuje vselej po cerkvenih postavah in predpisih.

Omenim naj še, da tudi marsiktereга drugega je oradostila novica o tem imenovanju, kajti dobili smo zopet nazaj predsednika Cecilijanskega društva Kranjske dekanije. Bil je zdaj, kakor znano, v Bukovšici Starološke dekanije, skoraj bi rekel, ločen od drugega sveta. Kakor ga je čakalo delo na polji cerkvenega petja v Bukovšici, tako ga čaka tudi tukaj. Tam je cerkveno petje prestrojil in popolno cerkvenega vpeljal, tako bođe ga tudi tukaj; s tem pa tudi vplival na sosedne fare. Zato mu kličemo prav iz srea: Dobro došel — ad multos annos!

F. F—r.

Z Goriškega, 20. febr. Spis g. dr. Mahniča v „Slovencu“ „Dvanajst večerov“ je pač po vsej „Sloveniji“ in tudi na Goriškem vzbudil razna čutila. „Eden hvali, drugi rahlo graja, večina pa vpije . . .“ Ako smo pravični, moramo spis in njegov namen hvaliti. Napačno je misliti in soditi, kakor da bi ta spis posebno vničeval izvrstnega našega pesnika g. S. Gregorčiča. Tega spis ni nameraval. Da je kritikar pri presojevanju dveh ali treh Gregorčičevih pesem se nekoliko preveč posluževal drobnogleda, to pustimo veljati. Vendar ni prav, ako zarad tega nekteri zametujejo in obsojajo ves spis — bil je potreben.

Naj tudi objavim bralcem „Slovenca“, da za g. pesnika se je oglasilo „katoliško društvo“ v Brdab, in lepo ovacijo so mu priredili prijatelji na Goričiči blizo Ajdovščine dne 27. januarja. Tu se je velenjeni pesnik sam oglasil, ter v družbi blizo 50 oseb sam zagovarjal svoje umotvore. Pisatelj sam je pač vselej najboljši razlagovalec svojih spisov. *) Ta „primerljev“ naj toraj vpljiva le dobro na vse strani, in naj ne zavira ne enega, ne drugega naših izvrstnih pisateljev na književnem polju v slavo lastno in ponos vsemu narodu.

*) Le škoda, da g. S. Gregorčič ni po svoji razlagi ravnal pri drugem izdavanju svojih pesni. Vsega tega bi ne bilo treba, in g. Gregorčič bi v očeh pametnih ne bil ničesar zgubil, pač pa mnogo pridobil. Sicer pa umoslovnih posledic pesniku menda ni nikdo prilasteval kot posebno mnenje, saj g. pisatelj „Dvanajst večerov“ nekje to naravnost pripozná. Vredn.

Naše slovstvo.

Družba sv. Mohorja.

(Dalje.)

Ker ima godba toliko moč do človeka, ni čuda, da cerkev nikdar ni prezirala tega imenitnega pripomočka za svoje vzvišene namene in tudi vernim ni kratila tolažbe in dušnega vžitka, ktere on dobiva dobre godbe. Zato je cerkev rabila ta pripomoček, pa ne, da bi ga bila brezpogojno potrebovala, ker godba in petje sta pri službi božji nebstvena reč. Ona le zato rabi godbo v cerkvi, ker s tem vzorne namene pri čutnih ljudeh lože družji, cerkev je pri tem podobna skrbni materi, ki svojim malim ne odreka dovoljenega veselja, pač pa vse tako vpravna, da zanje razveseljevanje ni nevarno, mar da jim blaži srce. Ako to pomislimo in s tem primerimo današnjo godbo in petje, kjer hočeš: po dvornih kapelah ali po selskih cerkvah, spoznamo, koliko da je cerkvenega petja tu dobiti. Ni se čuditi, da cerkev zato dela in se trudi za zboljšanje cerkvenega petja. In zboljšat cerkeno petje so se vstanovile cecilijanske družbe. Zwischen dem Kirchengesang und dem Cäcilianismus — pravi Weiss dalje — dieser vielfach recht verdienstlichen, manchmal aber auch durch Unklarheit, Halbheit und Masslosigkeit etwas ungesunden Bewegung besteht ein grosser Unterschied. Gar manches cäcilianische Meisterwerk leidet doch auch in etwas an den gleichen Mängeln, die man mit Recht an der verweltlichten Kirchenmusik des Klassicismus tadelt. Ob es mehr gefehlt ist, durch eine technisch meisterhafte Instrumentirung dem Ernste des kirchlichen Textes Abbruch zu thun, oder durch eine verworrene Stimmharmonisirung von zweifelhaftem technischem Werte, um nicht zu sagen, durch eine verwirrende Stimmenverschlingung den Text gerade zu unverständlich zu machen, darüber lässt sich jedenfalls streiten. Und auch darüber, ob diese unruhigen Künsteleien nicht zuletzt die Nerven mehr angreifen als die verpönten Trompeten und Pauken in ihrer barbarischen Einfachheit. Es fällt uns nicht ein, gegen das Princip der cäcilianischen Richtung ein Wort zu sagen. Wir stehen selber von Herzen auf deren Standpunkt. Aber wir bedauern es, dass man in der Durchführung desselben mitunter wieder zu Mitteln greift, die man an den Gegnern so bitter verdammt. So lange aber das der Fall ist, sollte man wenigstens gegen Andersdenkende milder sein, und nicht durch Heftigkeit sich um die Sympathie bringen, von der ein Theil schon in Folge von Inconsequenzen und bedauerlicher Unsichtigkeit in Frage gestellt worden ist. Wir fürchten sehr, dass auf dem von manchen betretenen Wege ein desto heftigerer Rückschlag eintreten dürfte. Salvo meliora!“ Izpisal sem te vrstice iz omenjene knjige, ker se mi zdé tudi za naše razmere vporabne in treznega premišljevanja vredne.

Tretja družbena knjiga je 10. zvezek „Občne zgodovine“; ž njo je gotovo vstregla družba udom, posebe še zgodovinskega berila željnjam, ki so prešnje leto po njej popraševali in veleli: Škoda, da tako dolgo ne dobimo cele občne zgodovine. Pisatelj se vedno bolj bliža novejšim časom. V tem zvezku nadaljuje zgodovino Karola V. in za tem v lepem jeziku verno in zvesto opisuje 30letno vojsko, označuje s kratkimi a krepkimi obrisi poglavitne osebe, opisuje, kako je bila opoteča tudi tedaj vojna nesreča, kako žalostne nasledke, da je imela nesrečna ta vojska, ker tudi po sklenenem miru so rane še dolgo dolgo krvavele in dolgo časa je minilo, da so se do dobrega zacelile (str. 132). Temu sledi doba od westfalskega miru do cesarja Josipa II. S hvale vredno natančnostjo črta nam zgodovino avstrijske monarhije, njene početke in njen daljni razvoj; ves Avstrijan slika nam pisatelj v lepih podobah Marijo Terezijo, njene plemenite lastnosti: kako da je bila pravična in delavna cesarica, verna, pobožna gospa in skrbna mati otrokom svojim in mila vladarica svojim podložnim; pa kako bi tudi drugače pisal avstrijski zgodovinar, ker se vsi pisatelji vjemajo, da je ni bilo žene, ki bi ob enem tudi slavno vladala in lepo živela. O njej rekel je Friderik II. po njeni smrti: „Bila je na čast prostolu in rodu svojemu: jaz sem se sicer ž njo vojskoval, ali sovražnik jej nisem bil nikdar.“ A naš zgodovinar, vedoč, da mora imeti resnico za svojo spremljevalko tudi ni slep za slabosti vladarjev in zato omenja pri Josipu II., da je bil navdušen za blagor svojih narodov, ali bil je preveč nemirnega duha, je hotel kar čez noč vse prenarediti. Samovoljno njegovo

ravnanje je podiralo njegove poskuse, podiralo pa tudi ljubezen v srcih njegovih podanikov: „Tukaj počiva knez, ki je imel najboljše namene, ali bil je nesrečen in spodleteli so mu vsi plemeniti naklepi“, te besede želel je na smrtni postelji, naj se napišejo na njegov grob. — Vmes vpleta in zgodovinsko razpleta pisatelj posamezne dele avstrijske monarhije; v tem zvezku dovrši z Josipom II. zgodovino avstrijsko in začne na zadnjem listu s francosko zgodbo z zadnjimi kralji iz rodú „Valois“. — Iz tega površnega nepopolnega pregleda sprevidi že vsakdo koliko mičnega in raznovrstnega gradiva, zanimivega posebno še za nas Avstrijance, je nabral pisatelj v tem zvezku; kar ceno knjige zdatno povišuje, je to, da nam vse pripoveduje v pravilni gladki slovenščini. So sicer v knjigi marsiktere tiskovne pomote, a ni jih toliko, da bi čitatelje posebno motile; tudi kaki izrazi so nenavadno poslovenjeni: nehvaležni Prag (pisatelj piše dosledno Prag, moškega spola, navadno je Praga stavežata) str. 101 ali str. 173. Marija Terezija je bila prva cesarica . . . , med tem ko je prazno čast nemškega cesarja obnašal njen mož Franjo I. itd., toda to so malosti, ki čitatelj rade volje preze med toliko mnogimi prednostmi, ki knjigo odlikujejo.

(Dalje prib.)

Domače novice.

(Umrl je) eden najbogatejših Ljubljanskih strojarjev g. Janez Janež, posestnik v Ljubljani, v soboto ponoči, star je bil 68 let. Pogreb je bil danes popoldne.

(Deputacija) služabnikov uradnih, šolskih in paznikov iz Kranjske, Koroške in Štajarske bila je na 20. t. m. pri presvitem cesarji v zaslišnji. Prosil je za zboljšanje plače. Presvitli cesar ji je rekel, da je stanje služabnikov po imenovanih deželah v resnici pobojska potrebno in da bode storil, kar se bo le dalo.

(Vabilo) k prvemu občnemu zboru slovensko-katoliško-političnega društva „Pozora“ v narodnem domu v Ptuj, kateri bode 2. marca t. l. ob štirih popoldne. Dnevni red: 1. Volitev predsednika. 2. Volitev odbora. 3. Posameznosti. K temu zboru vljudno vabi

za osnovalni odbor:
Božidar Raič.

(Prvi letošnji viničarski tečaj) na sadjarsko-vinarski šoli tik Maribora bode trajal od 2. do 14. marca; dotični viničarji se v tem času oskrbljujejo ali sami ali pa dobivajo iz deželne blagajnice po 1 gld. na dan. Naš poročevalec dostavlja: Želeti bi bilo, da bi se podoben tečaj priredil za mladeniče kmetskih starišev, kateri so lastniki vinogradov.

(Razpisana) je služba okrajnega sodnika v Trziči na Gorenjskem do 8. marca t. l.

(V pokoj gré) c. kr. nadsodnijski svetnik v Gradci, dr. Franc vitez Ferro, in se mu je ob enem podelil naslov in značaj dvornega svetovalca.

(Srebrn križec) s krono za zasluge pri šoli dobil je od presvitlega cesarja Lembaški župan, Franc Robič.

(Za napravo posojila) 100.000 gld. dobilo je Celovško mesto že Najvišje dovoljenje.

(Vodja poštnih hranilnic) dvorni svetnik dr. Jurij Koch imenovan je za sekcijnega načelnika.

(Velik križ s pogrebnimi sprevodi) imajo revni katoličani v Gorici, kjer so jim „irredentovci“ prepovedali, mrliče čez Travnik nositi. V torek popoldne so prisilili moški sprevod umrlega čevljarja čez Travnik in po Gosposki ulici, v petek popoldne pa ženske sprevod umrle Rajhove hčere. Redarstvo je kazalo po šolski ulici, ali deklina, ki je nesla križ, ni hotela videti na tisto oko, ampak šla je naravnost čez Travnik in drugi za njo. Sprevidi po glavnih ulicah so posebno neljubi nekim osebam, katere straši spomin na smrt; ali prav tem osebam so potrebni pogosti mrtvaški sprevodi pod oknom, da se privadijo strašni misli. Mrtvim naj se ne odreka čast zaradi strahu živih. Okorna je ona misel, katero je izrazil mestni strešina, g. M. F., češ naj plača kakemu mestnemu zavodu najmanj 100 gold., kdor hoče imeti sprevod po lepih ulicah. Ako hočemo pri denaru ostati, rekli bi, naj plača vsakdo nekaj n. pr. stoti del svojega denara za to, da sme čez Travnik. Po takem pravilu bi plačal kak bogatin

100, morda tudi 1000 gld., ubožec pa 1 kr. ali 10 krajcarjev. To bi bilo pravično, kajti en vinar uboge vdove velja po nekem nauku toliko ali še več ko velik dar bagatinov. Slavno starašinstvo naj bi blagovolilo premeniti sedanji red, da bi ljudstvo ne imelo povoda k nepostavnim izgredom. Ljudstvu je težko dopovedati, da so taki izgredi nepostavni, ker misli le na svoje ranjke in stavi naravno čut spoštovanja do mrtvih nad ukaze gosposkine, kjer si nasprotujejo. Ako bi hotel kdo silo s silo zmagati, bilo bi lahko še huje. Toraj najbolje po starem!

(„Soča“).

Razne reči.

— Umrl je v Pružini na Slovaškem 12. t. m. dekan P. Štefan Zavodnik, ki je bil svoje dni predsednik „Matiče slovenske“ (slovaške). Star je bil 72 let. R. I. P.

— Morilec Wassmundt, ki je v Pragi umoril inženirja Brzorada in je bil zaradi tega na smrt obsojen, je pomiloščen in namesto smrtno kazni obsojen na vse žive dni v hudo ječo. To pomiloščenje ga ni prav nič prešinilo.

— 5000 srebrnega denarja v lončeni posodi našla sta na Tirolskem dva delavca v zemlji zakopanega, ki sta v Pfattenu ob Adiži zemljo kopala, kjer sta se namenila vinograd zasaditi. Denar je že silno star in ima jako razne podobe. Največ ga je v vtisnjem križem, ki je križu reda nemških viteзов najbolj podoben.

— Na Francoskem je umrl socijalist, Jules Vallès, ki je bil ob enem pisatelj, časnikar in puntar. Socijalisti in anarhisti od vseh vetrov zbrali so se skupaj, da mu skažejo zadnjo čast. Med poslednjimi so bili tudi nemški anarhisti. Ti so ranjekemu prinesli iz vijolice spleten venec. Komaj so jih francoski dijaki dobro zapazili, so jeli vpiti nad njimi: „Ob tla z Nemei, ničvrednež Bismark, živela Francoska!“ ter niso prej dali miru, da so se morali nemški delavci umakniti s svojimi vencii.

Telegrami.

Praga, 22. febr. Načelnik delavskega društva v Toplicah, Josef Kaiser, in delavca Demel in Kučera so zaradi socijalizma prišli pod ključ.

Budapešt, 23. febr. Poslaniška zbornica sprejela je predlog, da se o preosnovi zgornjice glasuje po imenih, z 233 proti 157 glasovom za podlago specijalni debati. Vsi nasprotni predlogi so se zavrgli.

Bruselj, 22. febr. Govori se, da bode za prvega generalguvernerja v Kongski državi imenovan Stanley.

Pariz, 22. febr. Anarhisti so sklicali mednarodni tabor za delavce, kterege se je blizo 1000 osov vdeležilo. Sprejeli so resolucijo, v kateri se upirajo vsaki vojni ali sicer napadovni politiki, in svoje sočutje delavcem vseh narodov izrekajo. Vodja angleških delavcev Burt, ki ima sedež v parlamentu, je rekel, da je sedaj prišel trenutek, v katerem se bodo vse mednarodne razlike poravnale po pravici in ne po sili. Bilo je pa tudi nekaj anarhistov, ki so tako silno govorili, da se je pretep vnel. Morali so jih odstraniti.

Tujci.

20. in 21. febr.

Pri **Matiči**: Hubert Schönwetter, uradnik, z Dunaja. — J. Schrimpe, trg. pot., iz Warnsdorfa. — Ig. Rosinger, trg. pot., iz Trsta. — Franc Schleimer, krošnjar, iz Kočevja. — Marija Železnikar, gostilničarica, iz Trziča. — Julij Müller, trgovec, z Dunaja. — Josip Meissner, trg. pot., z Dunaja. — Štef. Behofschitz, trg. pot., iz Linea. — Henrik Bolle, tajnik, iz Ludwigsburga. — Valt. Mosser, gostilničar, iz Beljaka. — Anton Piehler, trgovec, iz Möllbrükens.

Pri **Stonu**: Avgust Stoll, c. k. dvorni operni pevec, z Dunaja. — Mezeles, Herm. Netschek, trgovec, z Dunaja. — N. Masse, trgovec, iz Rotterdam. — Töpfer, trgovec, iz Linea. — Luzzats, trgovec, iz Trsta. — Globočnik, trg. pot., iz Kranja. — V. Czerny, c. k. nadzornik, z Dunaja. — Eisert, trgovec, z Dunaja. — Oton Gsund, trg. pot., z Dunaja. — Artur Raimann, trg. pot., s soprogo, z Dunaja. — Oskar vitez Luschan, not. kandidat, iz Müllstadta. — J. Janeska, trgovec, iz Reke.

Pri **Južnem kolodvoru**: Viljem Ademeit, trgovec, iz Monakovega.

Pri **Avstrijskem caru**: Ana Trapič, zasebnica, iz Grada. — Florijan Bischoff, kavarnar, iz Graukundena.

Umrlji so:

19. febr. Franc Gostič, kaznilničnega paznika sin, 11 mes., Lončarska steza št. 6, spridonje krvi pri davici.

20. febr. Jakob Jazbec, delavec, 60 let, Kolodvorske ulice št. 21, pljučni emphysem.

21. febr. Ana Košir, krznarjeva vdova, 67 let, Karlovska cesta št. 7, prsna vodenica.

V bolnišnici:

18. febr. Jakob Čamernek, gostič, 73 let, je bil umirajoč prinešen.

19. febr. Neža Križnar, gostija, 60 let, vodenica.

20. febr. Ana Čeh, mizarjeva žena, 42 let, napaka srčnih klopecv. — Marija Plavec, gostija, 60 let, prsna vodenica. — Uršula Javornik, dninarica, 44 let, jetike.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

23. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 60 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	84 " 10 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	107 " 30 "
Papirna renta, davka prosta	99 " 40 "
Akcije avstr.-ogerske banke	866 " — "
Kreditne akcije	306 " — "
London	124 " 25 "
Srebro	— " — "
Ces. cekini	5 " 81 "
Francoski napoleon.	9 " 80 "
Nemške marke	60 " 50 "

Od 21. februarja.

Ogerska zlata renta 6%	— gl. — kr.
" " 4%	98 " 45 "
" " papirna renta 5%	94 " 15 "
Akcije anglo-avstr. banke	200 gld. 107 " — "
" Länderbanke	104 " 75 "
" avst.-oger. Lloyd v Trstu	573 " — "
" državne železnice	307 " — "
" Tramway-društva velj. 170 gl.	216 " — "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 127 " 75 "
4% " " " 1860	500 " 138 " — "
Državne srečke iz l. 1864	100 " 174 " 60 "
" " " 1864	50 " 174 " — "
Kreditne srečke	100 " 178 " — "
Ljubljanske srečke	20 " 23 " — "
Rudolfove srečke	10 " 19 " — "
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	112 " 40 "
" Ferdinandove sev.	105 " 75 "
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 " — "

Želodec

sme se pač gospodar in oskrbnik naših življenskih moči imenovati, ker le z njegovo pomočjo se zavžita jedila v tečnost spreminjajo.

Želodec je neutrudljiv in priden delavec, kateri se nikoli ne spočije in vedno le edino za ohranjenje našega zdravlja skrbi.

Če pa ta nesebični pridni minister našega trupla le nekoli oboli, potem oslabijo takoj njegove moči, dobra njegova volja ne pomaga ničesar in ne more več svoje službe redno izvrševati in vsled tega trpimo le mi ljudje.

Koliko nevarnih bolezni ima svoj vzrok v slabem želodecu!!

Prva skrb vsacega človeka naj toraj bode, da varuje ta dragoceni organ svojega trupla pred vsakim napadom!

In kaj je boljše sredstvo zoper vsako želodečo bolezen kakor

Piccolijeva želodečna esenca!

To esenco izdeluje lekarnar Piccoli v Ljubljani „pri angelu“. Dobre in koristne lastnosti te esence so predobro znane, toraj ni treba daljšega opisovanja. V kratkem e toliko, da ta Piccolijeva esenca zmerom zoper vsako želodečno bolezen gotovo pomaga!

Gospodu Gabrielu Piccoli-ju,

lekarničarju v Ljubljani,

Z veseljem Vam poročam, da sem cvet za želodec, kojega Vi izdelujete, rabil z najboljšim uspehom pri težkem prebavljanju in zoper zlato žilo.

Trst dne 28. novembra 1883.

Dr. D. Agostini, praktični zdravnik in kirurg.

Cvet za želodec Ljubljanskega lekarničarja Piccoli-ja, kterege sem velikokrat zapisoval bolnikom, je jako dobro sredstvo v slučajih zaprtja in zlate žile.

Provročuje hitro izpraznjenje brez bolečin in ne da bi dražil čreva.

Trst, meseca januarja 1884.

Dr. Cambon, zdravnik za ženske in oči.

Cvet za želodec, izdelan po izvrstnem lekarničarju G. Piccoli-ju, je prav dobro sredstvo proti vsem boleznim v želodecu in trebuhu, ki imajo svoj izvir v pomanjšanju življenskih moči, zaradi česar morem podpisani z najmirnejšo vestjo priporočati ta cvet.

Trst, meseca januarja 1884.

Dr. vitez pl. Garacuechi,

zdravnik Lloydove družbe.

Veliko let že zdravim s čistili različne bolezni, najboljše sredstvo pa je Vaš cvet za želodec, ki ima prednost, da povzročuje mnogo izpraznjenj, ne da bi dražil čreva.

Trst, dne 1. oktobra 1883.

Dr. Pardo, praktičen zdravnik.

Naročila izvršujejo se s prvo pošto proti povzetju zneska, toda ne razpošilja se manj kakor 12 steklenic, ki z zavojem in voznim plišm sm stanejo 1 gl. 36 kr. Pri večjih naročilih primeren odpust.

(12)

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni G. Piccoli-ja „Pri Angelu“ v Ljubljani, na Dunajski cesti,

Tu navedena, kakor vsa druga zdravila so zmiraj svežna za dobiti v lekarni G. Piccoli-ja „Pri Angelu“ v Ljubljani, na Dunajski cesti,